EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 3.6.2021
COM(2021) 290 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

om utvärdering av förordning (EU) nr 910/2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden

{SEC(2021) 229 final} - {SWD(2021) 130 final}

1. INLEDNING

I denna rapport beskrivs resultaten av utvärderingen av förordning (EU) nr 910/2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden (*eIDA-förordningen*)[1]. Enligt artikel 49 i förordningen ska kommissionen göra en översyn över förordningens tillämpning och särskilt utvärdera huruvida det är lämpligt att ändra förordningens tillämpningsområde eller dess särskilda bestämmelser, med beaktande av den erfarenhet som erhållits vid tillämpningen av förordningen samt den tekniska och rättsliga utvecklingen och marknadsutvecklingen[2]. Vid behov bör rapporten åtföljas av lagstiftningsförslag.

Det medföljande arbetsdokumentet innehåller mer detaljerade uppgifter och analyser som stöder dessa resultat.

1.1. Ramen för eIDA

Genom eIDA-förordningen, som antogs 2014, bröt EU ny mark genom att införa en första gränsöverskridande ram för betrodda digitala identiteter och betrodda tjänster, som nu erkänns och respekteras globalt. Syftet med eIDA-förordningen var att ge alla EU-medborgare tillgång till offentliga tjänster i hela EU med hjälp av elektronisk identifiering (*e-identifiering*) som utfärdats i deras hemland. Den syftade till att öka förtroendet för elektroniska transaktioner på den inre marknaden genom att tillhandahålla en gemensam grund för ett säkert och sömlöst elektroniskt samspel mellan medborgare, företag och offentliga myndigheter, och därigenom öka effektiviteten hos offentliga och privata nättjänster, elektronisk affärsverksamhet och e-handel i EU. Genom förordningen upphävdes direktiv 1999/93/EG om ett gemenskapsramverk för elektroniska signaturer som i huvudsak endast omfattade elektroniska signaturer.

Såsom framgår av den rättsliga grunden för förordningen, artikel 114 i EUF-fördraget, var syftet att avlägsna befintliga hinder för den inre marknadens funktion genom att främja tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning, särskilt ömsesidigt erkännande och godtagande av e-identifiering, autentisering, underskrifter och relaterade betrodda tjänster över gränserna när så krävs för tillgång till och slutförande av elektroniska förfaranden eller transaktioner.

Innan förordningen trädde i kraft fanns det ingen heltäckande gräns- och sektorsöverskridande EU-ram för säkra, tillförlitliga och lättanvända elektroniska transaktioner som omfattade elektronisk identifiering, autentisering och betrodda tjänster. I kommissionens förslag (COM (2012) 238 final) av den 4 juni 2012 åtföljt av konsekvensbedömningen (SWD (2012) 135 final) fastställdes följande fyra allmänna mål:

---

[1] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG.*EUT L 257*, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:32014R0910&from=SV.

[2] ”Kommissionen ska göra en översyn över denna förordnings tillämpning och rapportera resultaten till Europaparlamentet och rådet senast den 1 juli 2020. Kommissionen ska särskilt utvärdera huruvida det är lämpligt att ändra denna förordnings tillämpningsområde eller dess särskilda bestämmelser, som artiklarna 6, 7 f, 34, 43, 44 eller 45, med beaktande av den erfarenhet som erhållits vid tillämpningen av denna förordning samt den tekniska och rättsliga utvecklingen och marknadsutvecklingen.”

- Att säkerställa utvecklingen av en digital inre marknad.
- Att främja utvecklingen av centrala gränsöverskridande offentliga tjänster.
- Att stimulera och öka konkurrensen på den inre marknaden.
- Att öka användarvänligheten (medborgare och företag).

Trots att förordningen uppfyller många av sina mål och har blivit en grundläggande del i att hjälpa den inre marknaden inom ett antal sektorer (t.ex. för finansiella tjänster samt för att möjliggöra tillgång till och vidareutnyttjande av data i administrativa förfaranden), har den ett antal begränsningar: Det finns ingen skyldighet att anmäla nationella system för e-identifiering, den omfattar en begränsad mängd attribut (delar av personuppgifter) som på ett tillförlitligt sätt kan lämnas ut till tredje part, den fokuserar på den offentliga sektorn och det saknas tydliga incitament för privata parter att använda nationell e-identifiering. Dessutom är det europeiska ekosystemet för e-identitet utspritt över olika nationella regelverk, olika nivåer för digital styrning, olika kulturer och fungerar i en kontext med varierande grad av förtroende för offentliga institutioner.

1.2. Bakgrund

Tillhandahållandet av digital identitet genomgår grundläggande förändringar. Enheter som banker, leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster eller försörjningsbolag, som vissa enligt lag är skyldiga att samla in identitetsattribut, utnyttjar sina förfaranden för att fungera som tillhandahållare av verifierad identitet. Mellanhänder på internet, däribland viktiga sociala medieplattformar och webbläsare[3], fungerar som de facto grindvakter för digital identitet och erbjuder BYOI-lösningar (Bring your own Identity) som gör det möjligt för deras användare att autentisera sig på tredje parts webbplatser och tjänster genom att använda sina användarprofiler. Dessa praktiska lösningar kommer på bekostnad av förlorad kontroll över utlämning av personuppgifter och e-identifieringen frikopplas från en verifierad fysisk identitet vilket gör det svårare att begränsa bedrägeri- och cybersäkerhetshot. En stor majoritet av EU-medborgarna skulle vilja ha tillgång till en säker digital identitet som de skulle kunna använda för att få tillgång till onlinetjänster[4]. Slutligen, även om det finns många olika åsikter om den digitala identitetens framtid, måste de nationella regeringarnas centrala roll i utvecklingen av ett långtgående ekosystem för digital identifiering vederbörligen beaktas.

Dagens användare förväntar sig en sömlös upplevelse på nätet, mobilapplikationer och lösningar med enkel inloggning som kan användas för onlinetjänster i den offentliga och privata sektorn och som omfattar all identifiering, från pseudonymiserad inloggning på en onlineplattform till säker identifiering för e-hälsa eller e-banktjänster. Säker identifiering online och utbyte av attributidentifierare blir allt viktigare i takt med att antalet identitetskänsliga och individanpassade tjänster ökar. Förmågan att identifiera sig digitalt kommer att bli en viktig faktor för social integration och tillhandahållandet av digital identitet blir en strategisk tillgång.

I sitt tal om tillståndet i unionen den 16 september 2020 tillkännagav Europeiska kommissionens ordförande kommissionens ambition att skapa en säker och tillförlitlig digital

[3] Till exempel kan Facebooks eller Googles användare använda sina konton för att logga in i Booking.com eller ansluta sig till EU Login: https://developers.facebook.com/docs/facebook-login/overview https://developers.google.com/identity/

[4] Särskild Eurobarometerundersökning 503 från december 2019 Attitudes towards the impact of digitalisation on Daily life: https://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/index.cfm/Survey/getSurveyDetail/instruments/SPECIAL/surveyKy/2228

identitet för alla EU-medborgare: ”Vi vill ha regler som sätter människorna främst. (...) I förslaget ingår kontroll över våra personuppgifter, något vi fortfarande alltför sällan har i dag. Vi har ingen aning om vad som egentligen händer med våra uppgifter när vi i en app eller på en webbplats blir uppmanade att skapa en ny digital identitet eller då vi alltför lätt loggar in oss via en stor plattform. Därför kommer kommissionen inom kort att lägga fram ett förslag om en säker europeisk e-identitet. Ett id vi kan lita på och som alla invånare kan använda var som helst i Europa för att göra allt från att betala skatt till att hyra en cykel. En teknik där det är vi själva som kontrollerar vilka data som används och hur de används.”

Europeiska rådet instämde i kommissionens ambition och uppmanade i sina slutsatser av den 1–2 oktober 2020 kommissionen att senast i mitten av 2021 lägga fram ett förslag till ett europeiskt raminitiativ för digital identitet:

Europeiska rådet efterlyser ”en utveckling av ett EU-omfattande ramverk för säker offentlig elektronisk identifiering (e-identifiering) så att människor kan ha kontroll över sin identitet och sina uppgifter på nätet och få tillgång till offentliga, privata och gränsöverskridande digitala tjänster. Europeiska rådet uppmanar kommissionen att lägga fram ett förslag till ett initiativ om en europeisk digital identifiering senast i mitten av 2021.”

E-identifiering gör det möjligt för privatpersoner och företag att bevisa vem de är när de får tillgång till tjänster på nätet. Betrodda tjänster, såsom elektroniska signaturer, gör transaktioner på nätet säkrare, bekvämare och effektivare. eIDA-förordningen är den enda gränsöverskridande ramen för betrodd e-identifiering för fysiska och juridiska personer och för betrodda tjänster. Förordningen möjliggör gränsöverskridande erkännande av statlig e-identifiering för tillgång till offentliga tjänster, under förutsättning att e-identifieringen har anmälts inom ramen för eIDA. Den etablerar också en EU-marknad för betrodda tjänster som erkänns över gränserna med samma rättsliga status som traditionella likvärdiga pappersbaserade förfaranden.

2. DE VIKTIGASTE RESULTATEN AV UTVÄRDERINGEN

De viktigaste resultaten av utvärderingen, enligt utvärderingskriterierna, kan sammanfattas under följande rubriker:

2.1. Ändamålsenlighet

Bestämmelserna om elektronisk identitet har lett till inrättandet av eIDA-nätverket, som syftar till att göra det möjligt för innehavare av ett anmält system för e-identifiering att få tillgång till offentliga onlinetjänster över gränserna. Endast ett begränsat antal system för e-identifiering har blivit driftskompatibla på EU-nivå[5]. Genom eIDA-förordningen har rättslig förutsägbarhet i fråga om ansvarsskyldighet, bevisbörda, rättslig verkan och internationella aspekter av betrodda tjänster fastställts, men vissa frågor kvarstår. Tillgången till och utnyttjandet av betrodda tjänster i EU har ökat sedan eIDA-förordningen infördes, men det finns skillnader mellan medlemsstaterna och mellan olika betrodda tjänster.

Trots vissa framsteg har förordningen inte uppnått sin potential när det gäller ändamålsenlighet. Endast ett begränsat antal e-identifieringar har anmälts, vilket begränsar

[5] Sedan förordningen trädde i kraft i september 2017 har 14 medlemsstater anmält minst ett system för e-identifiering och fyra medlemsstater har redan anmält flera. Än så länge har 19 system för e-identifiering anmälts: https://ec.europa.eu/cefdigital/wiki/display/CEFDIGITAL/Country+overview

andelen EU-medborgare som omfattas av ett anmält system för e-identifiering (59 % av befolkningen). Godtagandet av anmäld e-identifiering är begränsat, eftersom alla eIDA-knutpunkter inte är i drift, endast ett begränsat antal offentliga tjänster erbjuder anmälan enligt eIDA eller är anslutna till infrastrukturen, och tekniska fel hindrar användarna från att autentisera sig på ett effektivt sätt.

När det gäller betrodda tjänster har förordningens mål att förbli teknikneutral lett till att olika medlemsstater har tolkat kraven på olika vis. Detta har också påverkats av att ytterligare genomförandeakter inte har antagits. Man kan inte dra slutsatsen att lika villkor har uppnåtts fullt ut på EU-nivå. Genom eIDA-förordningen har dock en stark ram inrättats som kan kompletteras med nödvändiga standarder och krav för att minska den nuvarande fragmenteringen av marknaden och skillnaderna i tolkning som görs av tillsynsorgan och organ för bedömning av överensstämmelse samt stärka samarbetet mellan tillsynsorganen.

2.2. Effektivitet

Bedömningen av utgångsläget visar att de kvantifierbara kostnaderna hittills har varit större än nyttan. När det gäller e-identifiering beror detta på en begränsad spridning i de fall där fördelarna inte förverkligades.

De viktigaste intressentgrupper för vilka eID-delen av eIDA-förordningen har genererat kostnader och fördelar är nationella myndigheter, operatörer av eIDA-noder, leverantörer av e-identifiering och tjänsteleverantörer. När det gäller betrodda tjänster är de viktigaste grupperna av berörda parter, som stod inför de största kostnaderna och fördelarna, ackrediteringsorgan, organ för bedömning och tillsynsorgan samt kvalificerade och icke-kvalificerade tillhandahållare av betrodda tjänster.

För enskilda berörda parter rör det sig till betydande del om förväntade fördelar (diskonterade som framtida fördelar) och de är därför knappast kvantifierbara. De återkommande kostnaderna för styrning på området betrodda tjänster är begränsade och hänger främst samman med säkerställande av efterlevnaden. För enskilda berörda parter är en betydande del av fördelarna för tillfället hypotetiska (diskonterade som framtida fördelar) och knappast kvantifierbara. Tillhandahållare av betrodda tjänster registrerar fördelar i form av intäkter till följd av tillhandahållande av betrodda tjänster i andra EU-länder och en utvidgning av marknadsbasen.

2.3. Relevans

Ekosystemet för e-identifiering har förändrats radikalt sedan eIDA-förordningen infördes, med ett allt större avtryck av privata identitetsleverantörer. Med tanke på ökningen av digitala transaktioner bör alla EU-medborgare ha tillgång till en säker och driftskompatibel digital identitet, vilket inte är fallet i dag. Målen med den rättsliga ramen för eIDA är fortfarande relevanta för att hantera de problem som ursprungligen identifierades, särskilt behovet av att minska marknadsfragmenteringen genom att säkerställa gräns- och sektorsöverskridande interoperabilitet för betrodda tjänster genom att anta gemensamma standarder. eIDA-förordningens nuvarande tillämpningsområde och dess inriktning på system för e-identifiering som anmälts av EU:s medlemsstater och på att möjliggöra tillgång till offentliga tjänster på nätet förefaller alltför begränsade.

Vissa viktiga hinder för användarna och tjänsteleverantörerna i den privata sektorn har hindrat regelverket från att nå sin fulla potential. Trots att det i ett antal sektorsspecifika EU-rättsakter

införts hänvisningar till eIDA-lösningar har eIDA-förordningen ännu inte motsvarat behoven inom specifika sektorer (t.ex. utbildning, bankväsende, resor och luftfart). En av de begränsande faktorerna i den nuvarande ramen när det gäller dessa sektoriella behov är bristen på specifika attribut per område.

Den största utmaningen är eIDA-förordningens förmåga att hålla jämna steg med den senaste tekniska utvecklingen på området betrodda tjänster. En utökning av förteckningen över betrodda tjänster, särskilt genom införandet av en betrodd tjänst för eArchiving, en betrodd tjänst som stöder portabla identitetsuppgifter och en betrodd tjänst för elektroniska liggare skulle skapa förutsättningar att hantera ett antal användningsfall och ge privatpersoner och företag möjlighet att digitalt bevisa vem de är eller bevisa sina attribut/egenskaper, utan att behöva fysisk dokumentation.

2.4. Samstämmighet

Utvärderingen visar att den del av förordningen som rör e-identifiering stöds av ett allmänt sammanhängande system för ömsesidigt erkännande av e-identifiering baserat på anmälan och sakkunnigbedömning. Ramen för betrodda tjänster tillhandahåller ett enhetligt tillsynssystem för betrodda tjänster. Vissa problem har dock identifierats som påverkar den interna samstämmigheten i förordningen.

När det gäller e-identifiering var det tänkt att det system för anmälan och inbördes granskning som anges i eIDA-ramen skulle skapa en gemensam förståelse av den tillitsnivå som tillhandahålls av ett system för e-identifiering, men bedömningen av det praktiska genomförandet visar att detta inte alltid är fallet. Även om systemet främjar flexibilitet och teknikneutralitet saknas fortfarande en samsyn om vad som utgör en väsentlig och hög tillitsnivå. Inriktningen på offentliga tjänster står i kontrast till användarens möjlighet att begränsa överförda data till det minimum som krävs för autentisering till en viss tjänst, eftersom minimiuppsättningen data alltid överförs för att möjliggöra identifiering av en person. Genomförandet av det nuvarande eIDA-systemet gör det inte möjligt för användaren att underlätta efterlevnaden av den allmänna dataskyddsförordningens principer om uppgiftsminimering och integritetsskydd som standard genom att kontrollera vilka uppgifter som ska delas och med vem.

Reglerna för bedömning av tillhandahållare av betrodda tjänster enligt förordningens funktionskrav för att de ska kunna erhålla kvalificerad status visar på vissa brister, eftersom rollen för organen för bedömning av överensstämmelse inte beskrivs med tillräckligt ingående uppgifter när det gäller deras skyldigheter, ansvarsskyldighet eller kompetensnivåer. Vissa bestämmelser överlåter åt medlemsstaterna att erkänna vissa identifieringsmetoder (t.ex. biometrisk verifiering) på nationell nivå, vilket hämmar lika villkor i lagstiftningen och skapar osäkerhet.

2.5. Mervärde på EU-nivå

eIDA-förordningen har skapat incitament för medlemsstaterna att införa nationella lösningar för e-identifiering, men mervärdet av ramen för e-identifiering begränsas kraftigt på grund av dess låga täcknings-, spridnings- och användningsgrad. När det gäller betrodda tjänster har förordningen skapat en gemensam rättslig ram för tjänsternas användning, vilket har minskat fragmenteringen av marknaden och ökat deras spridning. Med hjälp av betrodda tjänster kan offentliga förvaltningar modernisera och digitalisera tjänster och utfärda bevis digitalt och på så sätt minska den administrativa bördan.

När det gäller e-identifiering är de ursprungligen identifierade behov som legat till grund för antagandet av förordningen fortfarande relevanta, och ett upphävande av förordningen skulle leda till fragmentering och negativa konsekvenser för andra lagstiftningsområden som är beroende av eIDA-systemet. Viss anpassning av ramen skulle kunna öka dess mervärde på EU-nivå (t.ex. att underlätta den privata sektorns användning av tillförlitliga statliga e-identifieringar och fastställa en ram för utbyte av särskilda attribut och särskild identifieringsinformation som tillhandahålls av den offentliga och privata sektorn). När det gäller betrodda tjänster kvarstår vissa hinder till följd av nationella tolkningar och/eller motstridiga nationella lagstiftningar vilka begränsar spridningen av betrodda tjänster.

3. REVIDERING AV RAMEN FÖR EIDA

eIDA-förordningen är en grundläggande faktor för att främja den inre marknaden inom ett antal sektorer (t.ex. tillämpas den inom banksektorn för att tillhandahålla vissa av de identitetsuppgifter som krävs för att underlätta efterlevnaden av reglerna för bekämpning av penningtvätt[6]; betaltjänstdirektivet[7] bygger på betrodda eIDA-tjänster, såsom elektroniska sigill och kvalificerade certifikat för autentisering av webbplatser för att identifiera autenticiteten hos webbplatser av tredjepartsbetaltjänstleverantörer; e-identifiering baserad på eIDA-förordningen är ett krav för att utbyta certifikat över gränserna och är nödvändig för att engångsprincipen ska kunna genomföras och tillämpas från 2023[8]). Ramen för betrodda tjänster erkänns internationellt och utgör grunden för ett utkast till reglering[9] som förväntas bli en av FN initierad modellag om betrodda tjänster i elektronisk handel under 2021, samt för de pågående förhandlingarna om elektronisk handel inom WTO[10].

Mycket har dock förändrats sedan antagandet av eIDA 2014. Ramen bygger på nationella system för e-identifiering som följer flera olika standarder och fokuserar på ett relativt litet segment av företagens och privatpersoners behov av e-identifiering, nämligen en säker gränsöverskridande tillgång till offentliga tjänster. De berörda tjänsterna berör främst de 3 % av EU:s befolkning[11] som bor i en annan medlemsstat än den som de är födda i.

Sedan dess har digitaliseringen av samhällets alla funktioner ökat dramatiskt. Inte minst har covid-19-pandemin haft en mycket stark inverkan på digitaliseringens hastighet. Till följd av detta blir tillhandahållandet av både offentliga och privata tjänster allt mer digitalt. Privatpersoner och företag förväntar sig hög säkerhet och bekvämlighet i samband med all nätbaserad verksamhet de ägnar sig åt, t.ex. när det gäller att lämna in skattedeklarationer, skriva in sig på ett utländskt universitet, öppna ett bankkonto på distans eller ansöka om lån, hyra bil, starta ett företag i en annan medlemsstat, autentisera internetbetalningar, lämna anbud på en upphandling på nätet och mer.

---

[6] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG,

[7] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG

[8] Engångsprincipen kommer från och med 2023 att göra det möjligt för offentliga förvaltningar att vidareutnyttja och dela data och handlingar som människor redan har tillhandahållit på ett öppet och säkert sätt. (Artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för att erbjuda tillgång till information, till förfaranden samt till hjälp- och problemlösningstjänster, EUT L 295, 21.11.2018).

[9] https://undocs.org/en/A/CN.9/WG.IV/WP.167

[10] Se t.ex. sessionsdokument för Uncitrals arbetsgrupp IV/elektronisk handel, Session 6–9 april 2021: https://uncitral.un.org/en/working_groups/4/electronic_commerce

[11]. https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/EU_citizens_living_in_another_Member_State_-_statistical_overview

Som en följd av detta har efterfrågan på metoder för identifiering och autentisering på nätet samt för digitalt utbyte av information kopplad till identitet, attribut eller kvalifikationer på ett säkert sätt och med en hög dataskyddsnivå ökat radikalt[12]. Detta har lett till ett paradigmskifte där man rör sig mot avancerade och bekväma lösningar som kan integrera olika verifierbara uppgifter och certifikat från användaren. Idag kan detta behov inte fyllas av e-identifiering eller betrodda tjänster som regleras av eIDA-förordningen med tanke på dess nuvarande begränsningar. När det gäller identifierings- eller autentiseringsmetoder, som utvecklats av den privata sektorn utanför ramen för eIDA, svarar de endast delvis på utmaningen. Även om de erbjuder användarvänliga autentiseringstjänster från tredje part (t.ex. genom att man kan använda ett Facebook-konto eller Google-konto för att logga in på olika tjänster), kan de ofta användas för att få tillgång till oreglerade privata onlinetjänster som inte kräver en hög säkerhetsnivå. De kan inte erbjuda samma nivå av rättslig förutsägbarhet, dataskydd eller integritet, främst på grund av att de är självkontrollerade och inte kan erbjuda en länk till en betrodd och säker statlig e-identifiering.

I meddelandet Att forma EU:s digitala framtid[13] från februari 2020 åtog sig kommissionen att göra en översyn av eIDA-förordningen för att förbättra dess effektivitet, utvidga dess tillämpning till den privata sektorn och främja betrodda digitala identiteter för alla invånare och företag i EU. Utbrottet av covid-19-pandemin visade tydligt hur brådskande denna översyn är. Störningarna av offentliga och privata tjänster utanför nätet och det plötsliga behovet av att få tillgång till och använda alla typer av offentliga och privata tjänster på nätet visade eIDA-förordningens begränsningar när det gäller att ge medborgare, företag och myndigheter de förväntade fördelarna sex år efter förordningens antagande. En reviderad och förstärkt eIDA-förordning skulle kunna tillgodose nya marknads- och samhällskrav genom att hantera behoven av tillförlitliga lösningar kopplade till statlig e-identifiering, men också av attribut och identifieringsinformation som tillhandahålls av den offentliga och privata sektorn, som förvaltas fullt ut av användaren och erkänns i hela EU som ett sätt att få tillgång till både offentliga och privata tjänster. Detta skulle stödja ett stort antal befintliga eller föreslagna regelverk som stärker EU:s inre marknad

4. SLUTSATSER

På det hela taget har eIDA-förordningen bidragit till den fortsatta utvecklingen av den inre marknaden. Den har lagt grunden för utvecklingen av en marknad för identitets- och betrodda tjänster i EU och understött det ständigt ökande behovet av säkra digitala transaktioner. I ett framtidsperspektiv, som har utvecklats i fråga om mål och användarförväntningar, måste dock eIDA-förordningen förbättras i fråga om ändamålsenlighet, effektivitet, samstämmighet och relevans för att uppnå nya politiska mål och möta användarnas förväntningar och efterfrågan på marknaden, även med beaktande av den senaste utvecklingen inom digitalisering.

På marknaden växer en ny miljö fram där fokus har flyttats från tillhandahållande och användning av rigida digitala identiteter till tillhandahållande och användning av särskilda attribut med anknytning till dessa identiteter. Det finns en ökad efterfrågan på lösningar för elektronisk identitet som kan leverera denna kapacitet och ge tjänster effektivitetsvinster och en hög grad av förtroende i hela EU, både inom den privata och den offentliga sektorn, med utgångspunkt i behovet av att kunna identifiera och autentisera användare med en hög grad av säkerhet.

[12] I Italien uppgick till exempel antalet användare av SPID (som lanserades 2016) i slutet av 2019 till ca 5 miljoner. I dag är de aktiva användarna mer än 18 miljoner (se https://avanzamentodigitale.italia.it/it/progetto/spid), med en stadig ökning på ca 1 miljoner användare per månad. Antalet tillfällen då SPID användes gick från ca 55 miljoner för hela 2019 till ca 32,4 för bara februari 2021.

[13] Europeiska kommissionen. (2020). Strategin för att forma EU:s digitala framtid.

Den nuvarande eIDA-förordningen kan inte tillgodose dessa nya marknadskrav med tanke på att förordningen till sin natur är begränsad till den offentliga sektorn, hur komplext det är för privata internetleverantörer att ansluta till systemet, systemets bristande tillgänglighet i alla medlemsstater och dess otillräckliga flexibilitet när det gäller att stödja en rad olika användningsfall.